

TEMPS ERA TEMPS

La vitalitat dels periodistes ebrencs

El Col·legi de Periodistes a les Terres de l'Ebre celebrà la IV Nit de la Comunicació, en què va reconèixer la feina de vuit professionals ebrencs: Lluïsa Bertomeu, Josep Garriga, Ramon i Emília Miravall, Josep Parrot, Vera Talarn, Manel Ramon, Pepe Rodríguez i Karmele Marchante. Va atorgar per primer cop el Premi Talent, a la rapitenca Joana Pardos; i també va donar la benvinguda als vuit nous col·legiats incorporats el darrer any

Josep Bayerrri Raga,
periodista

Set de les persones homenatjades residixen o realitzen la seua feina a localitats del territori (Deltebre, Gandesa, Amposta, Flix, la Ràpita i Tortosa), cosa que evidencia la projecció territorial de la Demarcació del Col·legi de Periodistes. Este fet no és nou, ja que quan es va crear l'Associació de la Premsa de Tortosa hi havia destacats membres d'arreu del territori, com Carme Moner Pedrola de Gandesa, l'única dona, Joan Palau Mayor d'Amposta, o Josep Bru Jardí de Tivissa, entre altres.

Una de les conseqüències de la Guerra Civil, fou la pèrdua dels quatre periòdics diaris que s'editaven a la ciutat: *El Correo de Tortosa* (clerical i de dreta), *El Pueblo/El Poble* (d'esquerres), *El Heraldo de Tortosa* (conservador sense partit) i *Ara* (catalanista), a més d'altres publicacions i també els obradors on s'imprimien. Va desaparèixer l'Associació de la Premsa, fundada el 1924, amb gènt del món del periodisme del territori. N'era president Francesc Mestre Noé, amb 63 socis de tots els co-

lors polítics, entre els quals, Marcel·lí Domingo i Joaquín Bau. Al final de la Guerra s'havien quedat amb menys de la meitat: 12 foren assassinats durant el període revolucionari de l'estiu de 1936, entre ells, 5 capellans, 4 afusellats pels franquistes i altres 9 es van exiliar; a més de 9 que van morir o es traslladarien fora de Tortosa.

Trenta anys després es va crear l'anomenat Grup de Premsa i Ràdio (1968), que volia recuperar la memòria de l'Associació de la Premsa. A manca de professionals periodistes, aplegava corresponents dels diaris de Barcelona i col·laboradors al setmanari i l'emissora locals; en total, una vintena de persones. Paco Ramos en seria el primer president i jo el secretari. La funció del Grup de Premsa era formal, principalment organitzar la missa del dia de Sant Francesc de Sales i atorgar el guardó de Tortosí de l'Any per homenatjar el personatge local més significatiu de l'any precedent, nomenament que s'exterioritzava en el marc d'un gran acte social, al mes de maig, amb centenars d'assistents. Tot molt oficial i amb el tuf del sistema polític instal·lat. Els primers nomenats Tortosí de l'any foren: el 1969, el dina-

La celebració d'actes del col·lectiu de periodistes ebrencs té una antiguitat de prop de cent anys. A la foto, la trobada de fa dos setmanes. CANAL TE

mitzador cultural Mariano Jover Flix; el 1979, l'industrial Joaquim Fabra Grifoll; el 1971, el canonge i intel·lectual Joan Baptista Manyà Alcoverro; i el 1972, l'alcalde Felip Tallada d'Es-teve. Als setanta la nominació funcionà amb certa normalitat, no exempta de tensions, segons el moment polític i la personalitat del no-

menat. El gener de 1973, fou Manual Camós Borràs, administrador de l'Hospital de Jesús; el 1974, José Celma Prieto, com a impulsor del centre de la UNED a Tortosa; el 1975, el bisbe Ricard Ma Carles Gordó, per la seua oposició al transvasament de l'Ebre i a les centrals nuclears d'Ascó; el 1976, Fernando Bau

Carpi, procurador en Cortes adscrit al sector aperturista del franquisme; i el gener de 1977, Federico Mayor Zaragoza, aleshores subdirector general de la UNESCO. Aquell mateix any hi entraria, de president, el capella Josep Maria Ribes i, de secretari, Francesc Blanch Giner. Després, els nomenaments de Tortosí de l'Any i el Grup de Premsa entrarien en crisi, tot i que continuarien uns anys més, fins a desaparèixer.

A finals del 2000 hi va haver un intent de tornar a activar una entitat que coordinés el món de la premsa al territori, amb la fundació de l'Associació de la Comunicació de la Regió de l'Ebre (ACRE), de la qual jo vaig ser president, amb 24 membres a l'acte fundacional. El projecte no va reeixir, però fou un estímul perquè al desembre del 2001 el Col·legi de Periodistes de Catalunya creés la Demarcació de les Terres de l'Ebre, malgrat la resistència dels col·legiats de Tarragona. L'impulsor més destacat fou Ximo Rambla, que en seria el primer president, al qual seguiria Amparo Moreno (2005), que consolidaria la institució, Sílvia Tejedor (2014) i l'actual president, Josep Baubí (2018). ■